

Diakon som gått en ny väg

Inom kommunen finns nu Marita Klingert som en resurs – till förmån för människor som drabbats av psykiskt ohälsa. – För mig har det alltid varit naturligt att hitta nya vägar till samarbete, säger hon.

JA NI LÄSTE RÄTT. Marita Klingert är något så ovanligt som en kommunalt anställd diakon. Det går väl inte, tycker kanske någon. Men se det har gått alldeles utmärkt.

Efter 20 år av mer traditionellt diakonarbete kände hon att det fanns vinster att göra om samarbetet mellan andra yrkesgrupper utvidgades.

Hennes nya arbetsplats finner man i det gamla NSD-huset nere vid järnvägsstationen. Där har Compassen sina lokaler och där samsas hon med biståndshandläggare, rehabassistenter, handledare, beteendevetare, boendestödjare och sköterska. Bara för att nämna några.

– Jag jobbade bland annat som diakon i Kiruna i tretton år innan jag och min familj flyttade till Boden. I Kiruna var vi bara två diakoner så jag kände ett behov av att arbeta i nätverk under den tiden. När man har utvecklat ett bra samarbete kan man alltid hjälpa människor vidare, säger hon.

Som diakon inom Svenska Kyrkan i Boden har Marita Klingert arbetat på RIA Oasen med missbruksvård och hon har också vikarierat i Överluleå församling. Även under den tiden föll det sig naturligt att hitta samarbetspartners också utanför kyrkan.

För ett och ett halvt år sedan pratade hon med de personliga ombuden i kommunen som tyckte att det fanns ett skriande behov för hennes tjänster inom socialpsykiatri i Boden. Sedan var bollen i rullning.

Nytänkande

– Jag pratade med enhetschefen om hur man kunde nischas sig. Här i Boden finns ett nytänkande inom socialpsykiatri. Det är inte institutionsvård på samma sätt idag utan nu handlar det mera om att få hjälpinsatser på hemmaplan. Tanken är att varje person ska få stöd och råd att hitta sin egen väg till hälsa och

meningsfullhet i sitt liv, säger hon.

En diakon jobbar oftast inom Svenska kyrkan med undervisning i den kristna tron. Det kan handla om barngrupper, konfirmander eller vuxna samtalsgrupper. Som diakon inom socialpsykiatri finns hon med i den dagliga verksamheten tillsammans med sina medarbetare. I sitt nya arbete handlar det i hög grad om fördjupande livssamtal, ofta om existentiella frågor.

Och att hitta nya vägar till samarbete är inget nytt för Marita Klingert som har 20 år inom diakonyrket. I dag träffar hon människor i sin verksamhet som av olika anledningar hamnat i en livskris.

Orsakerna till den uppkomna livskrisen varierar men hon säger att det kan handla om människor som kanske stått utanför arbetslivet en längre tid eller någon som kanske gått sjukskriven så länge att man har ångest för att möta andra människor.

– I vår verksamhet möter vi människor som av många olika anledningar har drabbats av psykisk ohäl-

sa. Det är inga konstigheter utan sånt som alla kan råka ut för.

Sedan tillägger hon:

– Det finns väldigt många fördomar runt vad psykisk sjukdom är. Men jag tycker att den är på väg att förändras till det bättre.

Får mycket tillbaka

Hon har själv gått genom en stor kris. 1994 var hon med om en bilolycka där hon ådrog sig en så kallad whiplashskada. I dag mäktar hon bara med att arbeta halvtid men hon verkar vara en människa som får saker ur händerna.

Och hon har alltid känt att hon får en massa energi tillbaka av att hjälpa andra medmänniskor.

– I mitt dagliga arbete tar vi upp alla de där varförfrågorna. Det är döden, livet, meningen och vilket mål som finns med varje människas liv. Många har tappat tron på att de betyder någonting, säger hon.

Mera praktiskt kan arbetet innebära att hon sitter och ber med en människa men det kan också handla om ett själavårdande samtal eller ett vanligt socialt samtal som sedan kan bli fördjupat.

Två av hennes ledord är kärlek och respekt. Även om hon själv är kristen handlar det om ibland att möta människor vars grundsyn och livsåskådning skiljer sig åt. Men hon är ändå fast i sin egen tro, något som för in oss på en mycket intressant diskussionsväg. Hon har nämligen känt att allt fler kristna inom den svenska kyrkan är så måna om att vara till lags att man utplånar och suddar ut det man egentligen står för. För Marita Klingert handlar det om att bryta ny mark som diakon men det handlar också om andra saker.

– Det handlar om att få vara en liten kyrka mitt i det här. Det är en utmaning. Jag måste hela tiden försöka hitta min profil och vara tydlig för att jag vill

vara en kyrka och en medkristen och då vill jag bara inte flumma. Jag vill kunna prata om de här sakerna på ett äkta och trosvisst sätt. Jag vill kunna prata om Gud så att de känns bekvämt.

Du säger flummigt?

– Nu kommer vi in på det där med kyrkosyn. Jag tycker att kyrkan har något att säga, att den har något att ge. Vi pratar om försoning. Att bönen finns som en kraftkälla och där jag blir insatt i ett sammanhang och får känna att jag är burens av något som är större än mig själv. Många gånger ska vi vara så politiskt korrekta som kyrka men det jätteviktigt att vi verkligen blir bärare av evangeliet.

Politiskt korrekt?

– Ibland sticker man upp fingret i luften för att känna av "vad ska vi nu tycka och tänka" istället för att visa vem vi är. Jag kan känna att vi är rädda för att vara Kristi kyrka här på jorden. Som diakon brukar man säga att vi kommer med bud om liv. Ser man på vårt diakonismycke så har vi duvan som kommer med olivkvisten till Noaks ark som ett tecken på att livet börjat återvända. Jag kan känna att min roll som diakon är att vara ett ställföreträdande hopp för människor som inte har något hopp. Det kanske är den

viktigaste utmaningen. Det är viktigt att ta människors frågor på allvar.

Anpassningsjakt

Ser du en fara i att man utplånar sig själv i jakten på att anpassa sig?

– Ja. Man tappar sältan och kraften och det där med att våga vara kyrka. Att våga stå för det som är lite klassisk kristendom.

Det är ord från en människa som på inga sätt valt den klassiska vägen. Istället har hon hela tiden sökt nya sätt för att hjälpa och stödja.

Nils Eriksson är enhetschef och primus motor i hela samarbetet som pågår inom Compassens väggar.

– Diakoni i samhällstjänst är viktigt. Att få samtals-terapi kan vara svårt, men behovet att få prata med någon är ofta stort. Tanken är att få snabbt och bra individuellt samhällsstöd. Att få prata med någon utan att ha en väntetid på veckor eller kanske månader. Marita gör ett kanonjobb. Hon behövs verkligen, säger Nils Eriksson.

– Jag känner att jag är uppskattad och att jag kan vara en del i något meningsfullt.

Namn: Marita Klingert

Yrke: Diakon.

Ålder: 46

Familj: Maken Staffan, 51, (garnisonspräst) och barnen Christian, 21, Sofia, 19, David, 15.

Bor: Trångfors i Boden.

Hobby: Musik och friluftsliv. Jag paddlar kajak och går gärna i fjällen.

Favoritplats i bibeln: Det skulle kanske vara Romarbrevet 8:35-39. "Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?". "Ty jag är vis om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet, eller något annat i skapelsen, skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre".

TEXT OCH FOTO: JOAKIM NORDLUND